SKRINET

ILDMÅNE

DEN NYE GUD

AFSNIT 10

BENT BJERRE

Harald, søn af kong Gorm Den Gamle og kriger af Danerne,
vidste at gudernes medvind var afgørende for sejr i kamp.

På sin færd mod landene mod syd, havde Harald mødt en simpel mand ved navn Jova.

Jova var klædt i enkle gevandter og med øjne som glødende kul.

Han fortalte glødende om en ny gud, der kunne hjælpe Danernes på deres kommende togt mod den store ø mod vest.

Den nye gud krævede ikke dyre skatte, dyre ofringer eller blodige ritualer. Kun lidt vin og en tør skive brød.

En beskeden gave for evig gunst.

Munken fortalte om guds søn Jesus – som havde vundet hjerter og sjæle i sydens byer. En gud uden krav om blót og hesteblod.

Gudens søn Jesus – var blevet dømt til døden og hængt på et trækors i en fjern by Jerusalem for 950 år siden.

"Jesus blev korsfæstet og bar en krone af torne," sagde Jova.

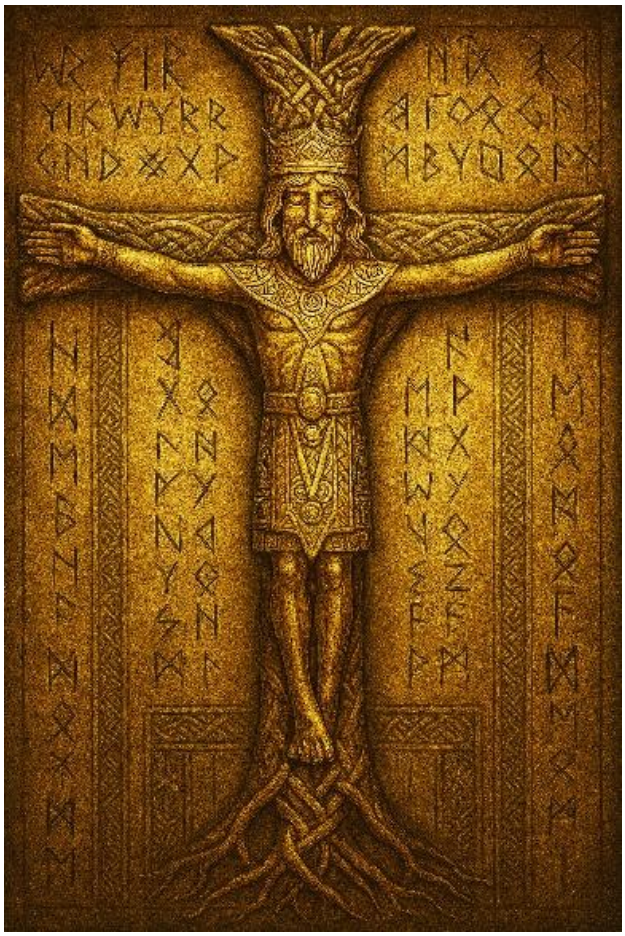
En krone af torne?
Det lød ikke værdigt udbrød Harald.
Ikke styrke. Ikke noget, en konge kunne bære.

I Haralds tanker blev kronen straks omskabt – til en guldkrone.

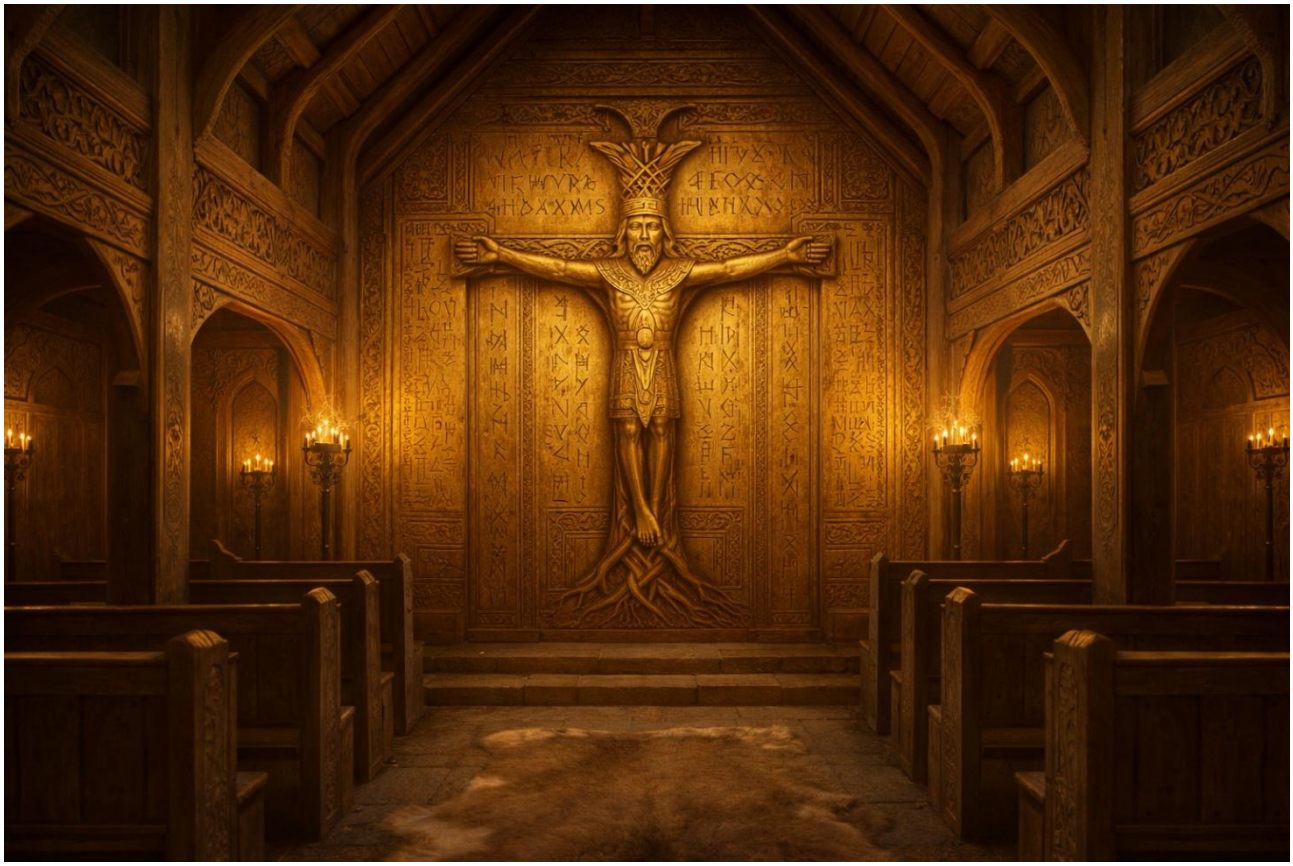
En krone skulle skinne, selv i døden. "Mine mænd vil ikke følge en blødende taber," mumlede Harald. "Men en konge, der dør med værdighed – ham ville de ære."

Jesus døde efter én dag på korset. Hans far – Den Almægtige – hentede ham hjem til sit mægtige rige i Himlen. Siden da havde ingen set ham. Men mange havde mærket hans kraft. Den lå i stormen. I sejrens rus. I det uventede håb.

Harald lyttede. Ikke kun til Jova, men til noget dybere.
Noget ældgammelt. Han så muligheder.

Harald lod et relief fremstille i guld, som skulle pryde den nye kirke i Hallum

Harald lyttede til Munken

Jesus kunne gå på vandet. Det ville være en uvurderlig fælle på langbådene, når bølgerne rejste sig. Han kunne forvandle få fisk til føde for en hel besætning. Det var en livline, når forsyningerne slap op på lange togter.

Han kunne gøre døde levende.
En egenskab der var mere end nyttig efter en kamp.

Der måtte handles, så denne gud var på Danernes side

De mange guder i den gamle ASER TRO, krævede mange ofringer, som nu kunne spares.

Munken havde viet sit liv til både bønnens kraft og håndens gerning, fik det ærefulde ansvar: ”at opføre et hus værdigt til Skrinet” i Hallum.

Han kaldte huset ”KIRKE”

Vølven TIDSEL

Den gamle tro i Hallum, var styret af Tidsel.

Den nye gud havde sin pris.

De gamle årstidsfester, hvor blodet flød til ære for Frej og Frigg, måtte ændres. Runerne, der før havde talt om frugtbarhed og kamp, begyndte at hviske om nåde og evigt liv.

TIDSEL med sine varsler og sine dybe rødder i de gamle guders vilje, så forandringen som en krænkelse.

Hun mærkede, hvordan balancen skælvede – som om verdens træ vaklede under vægten af en ny tro.

Hendes blik blev mørkere, hendes ord mere gådefulde. Hun talte om skæbner, der blev omskrevet, og om guder, der ikke ville vige uden kamp.

GAVEN FRA ROM

GAVEN FRA DEN NYE GUD, fremsendt fra stedfortræderen i byen ROM. Stedfortræderen hed PAVEN.

I skrinet lå nøglen til Det Evige Rige, en genstand så hellig, at dens glans alene kunne få tvivl til at smuldre.

Skrinet var symbolet på den nye tro. Det blev anbragt i Langhuset, på en ophøjet plads, hvor lyset fra oven ville falde ind gennem en åbning i taget og ramme det, som en stråle fra selve himlen.

Hver dag ved solens højeste stod skrinets gyldne flader i flammer af lys, og kriger og folk begyndte at tale om mirakler.

Den nye gud var kommet til Hallum